

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 125/2020
13.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.103/2018 од 24.05.2018.године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.222/19 од 29.10.2019.године, у седници већа одржаној дана 13.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.103/2018 од 24.05.2018.године и Вишег суда у Лесковцу 3Кж.бр.222/19 од 29.10.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 9К.бр.103/2018 од 24.05.2018.године, у ставу првом, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, с тим да, уколико исту не плати у одређеном року, суд ће новчану казну извршити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан затвора, а окривљени ББ и окривљени ВВ оглашени су кривим због извршења по два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и по једно кривично дело увреда из члана 170 став 1. КЗ, за која кривична дела им је суд, након што им је претходно утврдио појединачне новчане казне, осудио на јединствену новчану казну у износу од по 70.000,00 динара, које су дужани да плате у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, с тим да, уколико исту не плате у одређеном року, суд ће исту извршити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

У ставу два првостепене пресуде, на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 20. ЗКП, према окривљеном ГГ одбијена је оптужба да је извршио кривично дело лака телсна повреда из члан 122. став 1. КЗ и кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу ЗКж.бр.222/19 од 29.10.2019.године одбијене су као неосноване жалбе окривљених ББ и ВВ, њиховог браниоца, као и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 9К.бр.103/2018 од 24.05.2018.године, потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка досуђеним приватној тужиљи ДД, као правном следбенику сада покојног ГГ у коме делу је побијана пресуда усвајањем жалбе браниоца окривљених ББ и ВВ укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Павловић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан и побијане пресуде преиначи у делу који се односи на окривљеног АА, тако што ће истог ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело лака телсна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело. Повреда закона огледа се у томе што се, по оцени браниоца, у радњама окривљеног АА не стичу елементи кривичног дела за које је оглашен кривим, услед недостатка скривљености, намере и противправности због поступања у нужној одбрани окривљеног АА, пошто из чињеничног описа радњи извршења у односу на окривљеног ББ и ВВ датом у изреци првостепене пресуде произилазе сви елементи поступања у нужној одбрани ради одбијања истовременог противправног напада, јер одбрана коју је окривљени АА применио за одбијање истовременог противправног напада је била неопходно потребна за одбијање напада и сразмерна нападу, имајући у виду континуитет и интезитет напада и одбране, те сразмерна могућностима које је окривљени имао за одбијање напада.

Наиме, по ставу одбране, будући да је био угрожен живот сада покојног ГГ, тада битно нарушеног здравља због тешке болести и телесни интегритет супруге окривљеног АА, оштећене ДД нападом од стране две мушке одрасле особе у пуној снази које по годинама могу да буду деца окривљеном АА, исти је био доведен у ситуацију да је просто морао да реагује и покуша да одбије истовремени противправни напад који је долазио од стране браће ББ-ВВ, због чега је окривљени дело учинио у нужној одбрани, из ког разлога, сходно одредби члана 19. став 1. КЗ, исто није кривично дело.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у вези примене института нужне одбране.

Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни три став пет и страни четири став један и три дао довољне и јасне разлоге (заснивајући их на чињеничним утврђењима датим у првостепеном поступку и прихватајући у потпуности разлоге које је првостени суд навео на страни 14, 15, 16 и 17 своје пресуде), које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић